

JOHDANTO

31 vuotta, 372 kuukautta, 11 323 päivää ja 271 752 tuntia.

Atso Taipaleen karriääri Järvenpään lukion rehtorina on ollut pitkä ja menestyksenkäs. Atso aloitti lukiomme rehtorina vuonna 1980 ja päättää hienon uransa syksyyn 2011.

Uudistusmielisen rehtorimme rooli Järvenpään lukion kehittämisessä on ollut merkittävä. Opiskelijoina meillä on ollut ilo huomata Atson avoimuuden ja ihmisläheisyyden vaikutus lukiomme ilmapiiriin. Rehtorin aito kiinnostus yksittäisten oppilaiden asioita kohtaan on toiminut opinahjomme vahvan yhteishengen kivijalkana.

Tähän kirjaan on koottu tarinoita ja muistelmia Atson uran eri vaiheilta. Kirjoittajina ovat toimineet entiset opiskelijat sekä opettajakunnan jäsenet.

Toivotamme Atsolle opiskelijakunnan puolesta antoisia eläkepäiviä!

Järvenpäässä 4.2.2011

Elina Huttunen

oppilaskunnan sihteeri

Amir Wafin

oppilaskunnan puheenjohtaja

Iso kiltti jätti

Hyvä arki on parasta, mitä rehtori voi opiskelijoille tarjota.

JÄRVENPÄÄ
Esa ja Katja Repo

■ Koulujen puuttajaisissa ei tänä keväänä palkittu pelkästään ansaituneita oppilaita, vaan Järvenpään Vanhempainverkosto valitsi kolmatta kertaa myös Vuoden opettajan alan ja yli koulusta Vuoden opettajaksi yläkouluista valittiin Järvenpään lukion rehtori **Atso Taipale**.

Palkinto tulee tahoita, joka tietää, mitä tekee. Palkinto on samalla kiitos muille opettajille ja työlle, mitä he tekevät, Taipale kiittelee ja arvostaa saamansa tunnustusta.

Järvenpäässä Taipale on ehti nyt viettää jo kolmekymmentä vuotta ja paljon on ehtinyt muuttua: silloin noin 20 000 asukkaana kaupunki on lähes tupannut väkilukunsa eikä keskustakaan ole aivan niin mitään.

– Aluksi sitä ihmeteltiin, että onpas kaupunki. Silloin yläkoulu ja lukio olivat yhdessä ja use

rakenus oli huonossa kunnossa, Taipale muistelee.

Taipale on muokannut Järvenpään lukiota kansainväliseksi ja viihtyisäksi, ja aktiivisen rehtorin oma suosikki on lukion menestyksöksi korppalohja.

– Lehdessä koulunamme kuvattiin isoksi, mutta tiiviiksi. Se oli hyvin osuva ilmaus, Taipale kuvailee.

Psykologi puuttuu

Lukiolla toimii tällä hetkellä yksi terveydenhoitaja ja Taipaleen mielestä erityisesti opiskelijahuolto onkin seuraava kehittämissen kohde. Haaveena on saada lukiolle oma psykologi vahvistamaan oppilashuoltoa ja työyhteisöä.

Ennen tarvitsi vain mutta ihmistä vaan myös asiantuntijaa toimimaan ryhmässä yhdessä opinto-ohjaajien, opettajien ja terveydenhoitajan kanssa. Psykologi on seuraava askel, ettei tarvitsi hakea apua ulkopuolelta, Taipale toivoo.

Taipaleella on erityisesti kiitetty työstään koulun ja koulun välillä ja rehtori toimintamallista vanhempia yhteistyötä vanhempain kanssa.

– Ei ole tavallista, että lukiossa toimii aktiivinen vanhempainyhteistyö kuten Järvenpäässä. Yhdistyksen aktiivisuus on täysin Atson ansiota eikä Vanhempainverkoston perustaminen olisi onnistunut ilman häntä,

Vanhempainverkoston varapuheenjohtaja **Katja Repo** perustelee vuoden opettajan valintaa.

Tuoli löytyy jokaiselle keukustelulle

Tämän hetken lukiolaisista Taipale kehuu avoimuksella ja välittömyyksiä.

– On hienoa, että keskustelu opettajan ja opiskelijan välillä on avoimempaa eikä niin muodollista. Kivoja opiskelijat olivat myös silloin 30 vuotta sitten, mutta nyt meidänki on vilpittömympää, Taipale pohjaa ja kiittelee aktiivisia opiskelijoita.

Taipaleelle vuorovaikutus on nykyään tärkein työväline. Uutta lukiorakennusta suunnitelta-

essa oli unelma, että kaikilla olisi mahdollisuus jutella opettajan kanssa. Taipaleen johdolla lukio muutti nykyiselle paikalleen seitsemän vuotta sitten ja läytäviltä on ehtinyt kertyä hulma määrä muistoja. Tähtitietoksi rehtori mainitsee valmistajaiset, kouluun yhteiset tapahtumat ja aivan tavallisen arjen.

– Hyvä arki on parasta, mitä taällä on ja se muodostuu kokemuksista. Ennen opettajat kohtasivat vain ryhmiä, mutta nyt opettajat kohtaavat yksittäisiä opiskelijoita. Näiltä kiitäviltä löytyy aina tuoleja, joille opettajat ja oppilaat voivat istahdas ja keskustella, Taipale hyntyytelee.

Valoa tunnelin päässä

■ Atso Taipaleen työhuone sijaitsee Järvenpään lukion hallintokäytävien perimurissa piipissä. Kaikki tietävät, että kun ovi on auki, voi Atson juustulemmeni. Itsekkin onnana lukioaikana kävin kulkutelemassa ovenkaarmiin vähän viilää ja aina rehtorillamme oli aikaa kuunnella, mitä asiaa abilla kullakin kerralla oli.

Taipale on aidos kiinnostunut opiskelijoistaan ja heidän hyvinvoinnistaan. Hän tukee opiskelijoiden projekteja ja laittaa itsensäkin väliin niihin li-

koon: kerran hän vei koululehden toimittajat sanvakevylle juttua varten. Hänellä myös riittää humoristia, kun oppilaat kysyvät häntä pulkalla ja jäätelianolla pesukaripäivinä.

Vanhempainverkosta valitsi Taipaleen Vuoden opettajaksi yksimielisellä päätöksellä. Oikeaan osoitteeseen palkinto tosiaan meni, sillä harva opettaja saati rehtori pitää oveaan auki kaikille. Lukion sisälläkin useimmilla opettajilla on vastaanotto-ajat.

ELINA HUTTUNEN, ylioppilas 2011

Aloitin opintoni Järvenpään lukiossa syksyllä 2008 vietettyäni sitä ennen vuoden vaihtopilaana Yhdysvalloissa. Sopeutuminen tapahtui helposti ja nopeasti, sillä ilmapiiri Järvenpään lukiossa on rento ja suvaitseva.

Atson kanssa olen ollut tekemisissä oppilaskunnan kautta, jossa toimin sihteerinä. Atso käy säännöllisin väliajoin kokouksissamme kertomassa ajankohtaisista asioista ja kuuntelemassa oppilaiden ajatuksia ja ehdotuksia.

Atso on rehtorina aivan omaa luokkaansa. Hän on hyvä johtaja, joka aidosti välittää opiskelijoistaan. Hän kuuntelee oppilaiden huolia ja auttaa aina, kun siihen pystyy. Atso ei ole tärkeilevä omiin oloihinsa vetäytyvä rehtori vaan painottaa opiskelijoille, että hänen työhuoneensa ovi on aina auki, ja että hän on aina tavattavissa.

Järvenpään lukiosta on Atson aikana kehittynyt maineikas suurlukio ja iso kunnia tästä kuuluu rehtorille. Lukiossamme vaaditaan opiskelijalta paljon, mutta sieltä saa myös hyvät eväät tulevaisuuteen. Atso on edistyksellinen rehtori, joka on ammattitaidollaan saanut paljon aikaan. Olen iloinen, että ehdin olla niiden joukossa, joille Atso ojentaa lakkijuhlassa todistuksen.

Toivotan Atsolle oikein mahtavia eläkepäiviä!

MAURITZ AHOKAS

Aloitin opiskeluni Järvenpään lukiossa vuonna 1998 (-2001). Lukio tarkoitti minulle tuolloin välivaihetta elämässäni eli tarkemmin sanoen aikaa pohtia mitä elämässäni haluan tehdä. Aloittaessani lukiossa minulla ei ollut juurikaan motivaatiota keskittää voimavaroja vain opiskeluun ja tämä heijastui arvosanoihin eri aineissa. Psykologian opintojen aloitus muutti ratkaisevasti suhtautumisen opintoihin lukiossa. Hieman myöhemmin löysin tieni filosofiaan, josta loppujen lopuksi muodostui punainen lanka, jonka seuraaminen tuskin kohdallani tulee päättymään. Filosofia oli minulle se näkökulma, josta avautuivat myös kaikki muut aineet.

Järvenpään lukion opettajat ja rehtori Atso Taipale tuovat mieleeni positiivisen, kannustavan ja välittävän ilmapiirin lukioajoilta. Muistan erään vierailun Atson luona, jossa esittelin ajatustani koulun yhteisiin esityksiin ja juhliin. Voisin kuvailla Atsoa rehtorina, joka kunnioittaa opiskelijoista lähtevää aktiivisuutta ja rohkaisee tekemään parhaansa. Lukion ja armeijan jälkeen menin yliopistoon ja luin useita aineita sekä suoritin myös opettajan pedagogiset opinnot. Valmistuin filosofian maisteriksi vuonna 2009. Opettajan töitä olen tehnyt vuodesta 2010. Yliopistoaikana menin myös naimisiin lukiossa tapaamani naisen kanssa. Tällä hetkellä meillä on yksi lapsi. Lukioaika, jonka piti olla minulle vain välivaihe, olikin polku, jota yhä seuran.

FM, filosofian ja psykologian opettaja

EMMA ÅMAN

Opiskelin Järvenpään lukiossa 2004-2007. Pidin kovasti lukiosta ja sen opiskeluilmapiiristä. Kurssimuotoinen opiskelu sopi minulle hyvin ja nautin itsenäisestä työtahdistista ja sen mukanaan tuomista ystävistä. Myös opettajat olivat kannustavia ja erityisesti historian ja uskonnon kursseista on jäänyt paljon lämpimiä (ja hyödyllisiä) muistoja. Parhaita muistoja ovat pitkät kahvittelet kaverien kanssa kahviossa, sekä lukemattomat tutorointi-kierrokset ympäri lukiota kansainvälisten vieraiden kanssa.

Atsosta on jäänyt mieleen lämmin persoona ja tarttuva nauru. Olimmekin tutoroinnin kautta paljon tekemisissä. Atson kanssa oli helppo asioida ja aina tuntui siltä, että tuli kuulluksi ja ymmärretyksi. Muistan usein saaneenkin aiheesta hämmästyntä palautetta ulkomaisilta vierailtamme. Monen oli vaikea ymmärtää miten opiskelijatkin kutsuivat rehtoria etunimellä ja ottivat osaa keskusteluun niin rennosti. Ehkä tämä on vain suomalainen tapa, mutta mielestäni myös henkilöillä on suuri vaikutus. Muistan Atson usein puhuneen luottamuksen osoittamisen tärkeydestä. Ehkä tämän ansiosta kasvoimmekin luottamuksen arvoiksi.

Ylioppilaaksi pääsystäni ei ole kovin monta vuotta, mutta paljon on ehtinyt tapahtua. Halu lähteä ulkomaille varmistui lukiota seuranneen välivuoden aikana, kun täydelliseltä vaikuttanut kurssi löytyi Britanniasta. Tällä hetkellä opiskelen viimeistä vuotta Roehamptonin yliopistossa Lontoossa. Valmistun kesällä nimikkeellä BA/Sc in Human Rights and Theology & Religious Studies. Ala tuntuu oikealta ja palaankin Suomeen mieli avartuneena ja monta kokemusta rikkaampana. Seuraavana tähtäimessä on maisterin tutkinto ja toivottavasti lisää matkustelua. Katsotaan minne tuuli kuljettaa!

EERO RÄMÖ

Oma vuosikurssini oli ensimmäinen joka pääsi viettämään koko lukioaikansa uutuuttaan hohtavassa lukiossa. Valoa, tilaa ja tekniikkaa riitti - kaikki oli uusinta uutta. Itse tulin Järvenpään lukioon pienen mutkan kautta, sillä kävin ensin kääntymässä Kallion ilmaisutaidonlukiossa Helsingissä.

Lukion vaihtaminen tuli ajankohtaiseksi kun jouduin arvioimaan uudelleen jatko-opintojeni suuntaa. Minusta piti tuolloin tulla lääkäri, mutta Kallion lukiossa reaaliaineiden opetusta oli karsittu kovalla kädellä. Siispä otin puhelimen käteen ja soitin Järvenpään lukioon. Silloinen opinto-ohjaaja sanoi, että heti ensimmäisen jakson jälkeen tänne ei ketään otettaisi. Hän kehotti kuitenkin vielä olemaan yhteydessä rehtoriin. Atso ymmärsi tilanteen ja opiskelupaikka järjestyi ilman suurempia ongelmia. Isona apuna kuviossa oli myös opintosihteeri.

Atson opimme tuntemaan oikeudenmukaisena, rauhallisena ja asiansa osaavana rehtorina. Hauskojakin hetkiä jäi mieleen. Eräässä opiskelijakunnan kokouksessa keskusteltiin tupakkapaikasta johon Atso tärytti, että ”tupakoinnin terveysvaikutukset ovat kyllä aivan kiistattomat”. Kommentti aiheutti lievää hilpeyttä, mutta kaikki me tiesimme mitä Atso todella yritti sanoa.

Ylioppilaskirjoituksista muistan oikeastaan vain äidinkielen otsikkoaineeni aiheen ja sen kun Atso tuli juttelemaan juuri ennen englannin kuuntelua. Meidät oli aidattu luokan ulkopuolelle kun Atso huuteli minua hetkeksi luokseen. ”Ai, sulla alkaakin tässä kuuntelu. No tule heti sen luo käymään mun huoneessa.” Kuuntelun ajan sitten pohdin, että mitäköhän sillä Atsolla on asiaa. Ajatusten harhailun piikkiin pystyinkin laittamaan kuuntelun pari väärin mennyttä monivalintaa. Atson asia oli kiinalaisen toimittajan haastattelupyyntö; en siis joutunut tällöinkään rehtorin puhutteluun.

Atson johtamasta Järvenpään lukiosta oli helppo ponnistaa nykyisiin vastuullisiin luottamustehtäviin. Riittävä vapaus yhdistettynä huipputason opetukseen on kantanut pitkälle. Kiitokset Atsolle ja kaikille opettajille kolmesta vuodesta joista sain erittäin paljon.

Valmistuin keväällä 2006, jonka jälkeen lähdin opiskelemaan teologiaa Helsingin Yliopistoon.

Mitä teet nyt?

Päivätöinäni toimin vuoden 2012 yleisurheilun EM-kilpailuiden mediapalvelupäällikkönä, keskeisimpinä luottamustoiminani ovat Suomen Punaisen Ristin ja Veripalvelun hallituksen varapuheenjohtajuudet. Lisäksi opiskelen sekä teologisessa että oikeustieteellisessä tiedekunnassa.

MERI VÄINÖLÄ (os. Kotisalo)

Kirjoitin Järvenpään lukiosta ylioppilaaksi vuonna 1986. Perheeseeni kuuluu aviomies, kaksi lasta sekä kaksi Espanjan vesikoiraa. Nuorempi lapseni, tytär, on nyt Järvenpään lukiossa ensimmäistä vuotta. Atso on siis rehtorina jo toisessa polvessa. Asun edelleen Järvenpäässä nykyään Peltolan asuinalueella. Ammatiltani olen tilintarkastaja ja töissä Helsingissä KHT-tilintarkastusyhteisössä.

Järvenpään lukio oli siihen aikaan vielä vanhan Yhteiskoulun tiloissa. Aloitin ala-asteella pitkän ruotsin, joten luokallani oli sellaisia luokkakavereita, joiden kanssa olin samalla luokalla sekä ala- että yläasteella ja osan kanssa siis myös lukiossa. Luokkakaverit tulivat todella tutuiksi. Muistankin heitä lämmöllä kuten myös lukioaikaa. Myös kaksi nuorempaa sisartani ovat käyneet Järvenpään lukion. Vanhojen päivän aikaan oli tapana, että pukeuduttiin enemmän vanhoiksi ihmisiksi, eikä niinkään ollut sellaisia juhlaluomuksia kuin nykyään.

Pelasin Järvenpäässä monta vuotta koripalloa ja rehtorimme Atson muistan olleen niissä touhuissa mukana. Sittemmin hän on osaltaan edesvaikuttanut siihen, että Järvenpään lukiossa on koripallon erityislinja. Atso oli rauhallinen ja hyväntuulinen rehtori. En henkilökohtaisesti joutunut hänen kanssaan tekemisiin eli en ainakaan rehtorin puhuttelun merkeissä. Ainakin siihen aikaan hän opetti psykologiaa, mutta minulla oli eri opettaja, joten en siinäkään päässyt rehtorin kanssa tekemisiin. Aikuisvuosina innokkaana Paavonpolun pururadan kuluttajana olen usein nähnyt vanhan rehtorini reippaasti sauvakävelemässä siellä samaan aikaan.

PAULIINA PONKKALA

Aloitin Järvenpään lukiossa syksyllä 2000 ja kirjoitin ylioppilaaksi keväällä 2003. En kerinnyt opiskella uudessa lukiossa, mutta viihdyin oikein hyvin vanhassa ”lukiorakennuksessa”. Olin hyvä ja ahkera oppilas, ainakin omasta mielestäni, vaikka kirjoituksista ei kovin kummoisia arvosanoja tullut. Näin jälkepäin ihmettelee, kuinka aika ja energia ovat riittäneet lukioaikana opiskeluun, urheiluun, kavereiden tapaamiseen ja kaikkeen muuhun. Lukioaikana osallistuin aktiivisesti oppilastoimintaa. Toimin tutorina, olin järjestämässä vanhojen tanssien jatkoja ja itse tansseissa tietenkin sekä penkkareina rekanlavalla rallikuskina.

Lukiossa viihdyin hyvin. Johtuu varmaan siitä, että pidän uuden oppimisesta. Filosofia oli suosikkiaineeni, koska siinä tunsin itsensä hyvin viisaaksi pohtiessaan ”syvällisiä”. Välillä tuntuu, että monet lukioaikaiset opit ovat unohtuneet, mutta kyllä jotain on muistissa. Kaverit ja opettajat ainakin ovat jääneet mieleen. Muistan myös istuneeni Atson historian tunnilla.

Lukion jälkeen olen ehtinyt puuhailla monenlaista. Onhan ylioppilaskirjoituksista jo aikaa. Asun nyt Lohjalla poikaystäväni kanssa. Vanhempani ja muutamat ystävät asuvat Järvenpäässä, joten siellä tulee käytyä usein. Veli Petteri, joka kirjoitti ylioppilaaksi juuri ennen kuin itse tulin Järvenpään lukioon, työskentelee Lontoossa.

Olen valmistunut tradenomiksi, mutta suunnitelmissa on vielä opiskella lisää. Ammattikorkeassa ollessani olin vaihdossa Argentiinassa. Muutenkin pyrin matkustelemaan ja tutustumaan eri kulttuureihin. Erilaisissa työtehtävissä olen myös toiminut enemmän tai vähemmän markkinointiin liittyen. Tällä hetkellä työskentelen markkinointiasistenttina, mutta ajan henkeen kuuluen määräaikaisen työsuhteen jatkuminen huhtikuun jälkeen on vielä epävarmaa.

Hyviä eläkepäiviä toivotellen

TERO ALSTOLA

Kaikki oli uutta. Osa pihatöistä oli vielä tekemättä ja tuolirykelmät seisoivat aulassa muovikääreissään, mutta kunnianhimoinen rakennushanke oli valmis. Järvenpään uusi lukio oli jo tilana huikaiseva kokemus peruskoulun jälkeen: Kuuluin ensimmäiseen vuosikurssiin, joka suoritti koko lukio-opintonsa Järvenpään uudessa lukiorakennuksessa. Ajanmukaisten työtilojen ja modernien työvälineiden tuoma into näkyi rehtori Atso Taipaleessa, hallintohenkilökunnassa ja opettajissa, ja ilmapiiri oli luova, kokeileva ja energinen. Tuo into ei voinut olla tarttumatta opiskelijoihin, sillä kaikkea kiinnostavaa tuntui olevan tarjolla valtavan paljon, ja rakennuksen tilat tarjosivat puitteet hyvin monipuoliselle opetukselle ja toiminnalle. Lukion Areenalla kukoistivat musiikki, tanssi, teatteri ja ilmaisutaide, joita kokoontuivat seuraamaan yhdessä lukion opiskelijat ja opettajat. Tein Atson kanssa paljon yhteistyötä näissä tilaisuuksissa, ja muistan lämmöllä sitä kannustusta ja kiinnostusta, jota hän osoitti opiskelijoiden työtä kohtaan.

Järvenpään uusi lukio ei jäänyt kaupungin omaksi salaisuudeksi, vaan talon maine levisi Suomessa ja maailmalla. Lukiosta tehtiin juttuja suurimpia tiedotusvälineitä myöten, ja vähitellen sinne alkoi virrata yhä uusia ja uusia vierailijaryhmiä. Lopulta Atso seuranaan joukko kiinalaisrehtoreita oli meille opiskelijoille varsin arkipäiväinen näky lukion käytävillä. Innostunut henkilökunta ja oppilaskunnan järjestämä monipuolinen toiminta loivat lukioon myös poikkeuksellisen yhteisöllisen ilmapiirin. Ihmiset kohtasivat toisiaan luontaisesti Areenan ympärillä, ja kokemus yhteisestä tilasta ja tavoitteista oli voimakas. Uudisrakennukseen saatiin määrätietoisella työllä rakennuttua opiskeluaikani omaleimainen me-henki.

Järvenpään lukion innostunut, luova ja yhteisöllinen ilmapiiri on kannustanut vuosikurssiani lukioaikana ja vuosina sen jälkeen. Lämmin kiitos siitä ja mitä parhaimpia eläkepäiviä rehtori Atso Taipaleelle!

SONJA HUTTUNEN

Ensimmäiset päivät lukiossa pyörin ympäriinsä suu auki ja silmät pyöreinä. Järvenpään lukio oli suuri niin kooltaan kuin väkimäärältään. Ehdin viettää lukiossa kaksi jaksoa ennen kuin lähdin vuodeksi vaihto-oppilaaksi Australiaan ja sieltä palattuani alkoi todellinen opiskelu. Järvenpään lukiota parempaa paikkaa tuskin olisin osannut valita, vaikkakin sinne päädyin vain vanhempien uhkailun perusteella. Järvenpään lukio kuitenkin paljastui innovatiiviseksi ja motivoivaksi ympäristöksi, missä oli hyvä olla.

Opiskelijana olin motivaatiolähtöinen. Englanti ja uskonto sujuivat erinomaisesti, mutta ruotsi ja biologia eivät jaksaneet kiinnostaa. Paikkana Järvenpään lukio kuitenkin teki opiskelusta miellyttävää ja lukioajasta hauskaa. Innostavien opettajien ja myönteisen ilmapiirin tuella pääsin lukiossa toteuttamaan kaikennäköisiä, itselle mielekkäitä projekteja. Oli vanhojen tansseja, koululehteä, Kiina-projektia ja terveydenhoitajakampanjaa. Kursseilla oli tilaa kokeilla omia akateemisia rajoja ja opetus oli nykyaikaista.

Uskon Järvenpään lukiolla ja sen opettajilla ja rehtorilla olleen suuri vaikutus omaan elämään. Olen aina ollut kiinnostunut kansainvälisistä asioista ja mediasta ja lukiossa kiinnostus vain kasvoi. Lakin saatuani pidin välivuoden ja nyt opiskelen Englannissa.

Kun Atso valittiin Järvenpäässä vuoden opettajaksi keväällä 2010, kesätyössäni paikallislehdessä vaadin, että saan haastatella häntä. Jutussa kirjoitin, että hänen toimistonsa on "valo tunnelin päässä". Hänen luokseen on aina ollut helppo tulla puhumaan, mutta tärkeintä on ollut, että hän aina kuunteli, mitä opiskelijalla oli sydämellään. Atso otti aina opiskelijoiden projektit kannustavasti vastaan ja paneutui niihin itsekin. Hänen johdollaan Järvenpään lukio oli hyvä paikka kasvaa ja sieltä sai ainekset oman potentiaalini löytämiseen. Minä ja kurssikaverini muistellemme rehtoriamme kunnioituksella.

Kiitos ja syvä kumarrus kaikesta, Atso.

Sonja Huttunen valmistui ylioppilaaksi keväällä 2009. Hän nyt opiskelee kansainvälisiä suhteita ja journalismia Länsi-Englannin yliopistossa, Bristolissa. Hänen isänsä valmistui Järvenpään lukiosta vuonna 1981 ja siskot valmistuvat vuosina 2011 ja 2012.

SAKARI MÄKELÄ

Vuosia sitten, kun olin vielä pieni, kuljin isovanhempieni kanssa Järvenpään keskustassa ja kysyin heiltä ”missä se lukio on”. En silloin varmaankaan tiennyt mikä lukio edes on, mutta jostain se sana ja mielenkiinto paikkaa kohtaan oli iskostunut mieleen.

Lukioon pääseminen alkoi muodostua selkeäksi tavoitteeksi jo ala-asteella. Ensikontakti lukioon syntyi yläasteaikana. Harrastin ystäväni kanssa jo silloin videokuvausta, ja päätimme aloittaa kuvaamaan dokumenttielokuvaa silloisesta tulevasta lukiorakennuksesta, jonka oli määrä nousta ammattipiston rinnalle Wärtsilänkadun varteen. Tutustuin silloin ensi kertaa lukion rehtoriin Atso Taipaleeseen, kun ideoimme yhdessä dokumenttia. Atso innostui projektista ja kannusti meitä sen tekemisessä.

Tällöin alkoi pitkä ja minulle, kasvulleni ja uralleni erittäin tärkeäksi muodostunut yhteistyö Atson kanssa. Lukio-opiskeluni alkoivat syksyllä 2002, ja itse dokumenttielokuva valmistui pian sen jälkeen. Dokumentti voitti oman sarjansa Rovaniemen FF-mediafestivaaleilla vuonna 2004 ja siitä esitettiin osa myös YLE:llä.

Lukioaika oli mukavaa ja sain paljon uusia ystäviä, joiden kanssa yhdessä opiskelemalla kurssit taittuivat vauhdilla. Opettajista tärkeimmät innoittajani olivat Marja Rosti kuvataiteen puolelta ja Pasi Ketolainen fysiikan puolelta. Sain lukioaikana merkittävän kimmokkeen fysiikan opintoihin, ja lähdinkin sen jälkeen opiskelemaan Helsingin yliopistoon fysiikan ja matematiikan opettajaksi. Sain ensimmäisen mittavan työni, kun pääsin abikeväänä 2005 toteuttamaan Pasin kanssa fysiikan oppimateriaalivideoita silloiseen lukion Fotoni-kirjasarjaan.

Yliopisto-opintojen alettua olin edelleen usein tekemisissä Järvenpään lukion kanssa; jatkoimme Pasin kanssa fysiikan videoiden toteuttamista useampana vuonna, ja tein lisäksi fysiikan opettajan sijaisuuksia lukiolla. Kuitenkin, yliopisto-opintojeni edetessä, läpi nuoruuden jatkunut kiinnostus videokuvaukseen ja elokuva-alaan kasvoi entistä suuremmaksi, ja päätin vaihtaa alaa kokonaan tieteestä taiteeseen. Perustin oman media-alan yrityksen ja ensi tuotantojen joukossa pääsin toteuttamaan Atso Taipaleen tilauksesta Järvenpään lukiolle mainostrailerin loppuvuodesta 2008. Projektin oli antoisa ja on poikunut sen jälkeen paljon. Yhteistyö Atson kanssa on jatkunut ja lopulta johtanut siihen, että tällä hetkellä - nykyisten elokuvaajan opintojeni ohella - olen Järvenpään lukiossa kuvataiteen tuntiopettajana pitämässä elokuvataiteen kursseja ensimmäistä vuotta.

Polkuni on ollut rikas ja antoisa. Sekä Järvenpään lukion että Atson antama tuki ja mahdollisuudet ovat antaneet paremman pohjan elämään kuin olisin koskaan voinut toivoa. Joskus unelmista voi tulla totta.

Valmistuin keväällä 2005, jonka jälkeen aloitin fysiikan ja matematiikan opinnot Helsingin yliopistossa. Nykyään opiskelen elokuvaajaksi Metropoliasissa ja toimin mediatuottajana, ohjaajana ja kuvaajana White Cloud Productions -tuotantoyhtiössäni.

JUHO WILSKMAN, abi kevät-2000

Aloitin opiskelut Järvenpään lukiossa 1997. Silloin lukio toimi vielä kolmessa, vai oliko se nyt neljässä tai peräti useammassa, erillisessä rakennuksessa. Varsinkin yhdestä puhuttiin ainakin oppilaiden kesken homekouluna. Luokaton lukiomalli sopi minulle hyvin. Tunneilla ei tarvinnut katsella samoja pärstäkertoimia ja samanhenkiset pystyivät vapaasti muodostamaan kaveripiirejä. Suuressa lukiossa oli paljon vapautta valita itseään kiinnostavia kursseja. Toisaalta isossa koulussa kontaktit rehtoriin jäivät lähes väistämättä aika vähäisiksi. Ainoa varsinainen kerta, jolloin minun piti suoraan olla tekemisissä rehtorin kanssa, taisi olla, kun huomasin, että reaalin kirjoitukset osuivat kutsuntojen kanssa samalle päivälle. Asia saatiin järjestettyä. Vanhojen tanssiin osallistuin parinani japanilainen vaihto-oppilas, mutta ylioppilaskirjoitusten aikaan olin niin keskittynyt lukemiseen, että penkkaripukeutuminen jäi väliin. Kai siinä oli jotain kapinointiakin mukana.

Jo lukiossa, ellei sitä aiemminkin, tiesin haluavani mennä lukemaan historiaa ja pääsin sisään Helsingin yliopiston historian laitokselle jo heti seuraavana syksynä. Nyt kirjoitan väitöskirjaa. Asun yhä Järvenpäässä, tosin vuoden olin vaihdossa Saksassa ja nyt väitöskirjatyöni puitteissa olen asunut yhteensä liki vuoden ajan Kreikassa ja vajaa kolmisen kuukautta myös Italiassa. Pikkusiskoni valmistui juuri Järvenpään lukiosta ja kannusti minutkin kirjoittamaan muistelmaa.

ELLA PELTONEN

Minun lukioajoistani on vielä niin vähän aikaa, että muistoja olisi vaikka muille jakaa. Kävin neljän vuoden ”laajan opintosuunnitelman”, sillä halusin kokeilla ja lukea vähän kaikenlaista: useamman reaalin ja parikin pitkää kieltä. En joutunut pettymään, Järvenpään lukio oli viihtyisä ja kiva paikka.

Rehtori Atso jäi mieleen mukavana heppuna, jolla oli kaikista kiinalaisista arvovieraista huolimatta aikaa myös yksittäiselle opiskelijalle. Toki lukion maineenkohennuskampanja pisti esiin lähes joka välistä: kun kirjoitin ystäväni Salla Nuutisen kanssa latinan ylioppilaskokeen varmaan ensimmäisinä useampaan vuoteen, Atso järkkäsi meille oitis sanomalehtihaastattelun. Tulipa hymyilevä rehtori itse vielä tenttialin ovellekin toivottamaan onnea kokeeseen.

Toimin aktiivisesti oppilaskunnan hallituksessa, ja sain huomata, että rehtori sielläkin kuunteli opiskelijoiden mielipidettä monissa tärkeissä asioissa. Oppilaskunta kiitti monellakin tapaa, mutta hauskin oli varmasti Atson 60-vuotislahjaksi saama 60km/h -nopeusrajoitusmerkki. Tarina ei taida kertoa, mistä se oikein oli saatu järkättyä, mutta hieno se oli.

Mitä teet nyt?

- Opiskelen Helsingin yliopistossa tietojenkäsittelytiedettä ja matematiikkaa. Toimin atk-kouluttajana aikuiskoulutuskeskuksella.

JARI VIHTARI

Atso Taipale oli kai juuri tullut Järvenpään lukion uudeksi rehtoriksi, kun aloitin lukion syksyllä 1980. Meille, jotka tulimme yhteiskoulun puolelta, ei lukio ollut kovinkaan suuri muutos aikaisempaan, koska samassa rakennuksessa jatkettiin, osittain samoin opettajinkin. Atson kanssa en ollut juuri tekemisissä, saattoi ehkä joskus olla poissaolevan opettajan sijaisena, mutta siitä huolimatta hän on hyvin jäänyt mieleen. Kiireiseltä vaikutti.

Niihin aikoihin oli koulussa mittava remontti meneillään, joten kaikki oli vähän sekaisin. Muistelen, että tunteja pidettiin milloin missäkin, jokunen tunti oli naapurissa Keskuskoulullakin.

Noihin aikoihin lukioelämä oli epäilemättä erilaista kuin nykyään. Ei ollut tietokoneita eikä kurssimuotoista lukiota, nämä taisivat ilmaantua juuri meidän jälkeen. Vanhojen päiväksi ei vuokrattu juhlaatteita, vaan etsittiin kaapista joitain vanhoja rääsyjä, että oltaisiin vähän mummojen ja ukkojen näköisiä.

Aika moni meistä jäi vapaaehtoisesti ensimmäiselle luokalle, jotta ehtisi paremmin korottaa arvosanojaan. Itsekin sain ehdot ruotsista, mutta suoritin ne, ja lopulta kirjoitin siitä magnan arvoisesti. Lukion loppua kohden yritinkin kovasti korottaa numeroita, mutta kolmas vuosi vilahti ohi aivan liian nopeasti ja kirjoitukset alkoivat. Remonttikin oli tainnut juuri valmistua, oli kielistudiot, yhden hengen vessat ja kaikki. Vähän taisin harmitella, että juuri nyt täytyy lähteä, kun olin vasta päässyt parempaan vauhtiin ja koulu oli niin uusi ja hieno.

1. Milloin valmistuit?
1983

2. Mitä teit heti valmistumisen jälkeen?
Menin armeijaan.

3. Mitä teet nyt?
Olen tietojärjestelmäasiantuntija Kotimaisten kielten tutkimuskeskuksessa.

5. Onko joku muu perheestäsi käynyt koskaan Järvenpään lukiota?
Veljeni Tomi 90-luvun puolivälissä.

MARKO ULVILA

Syksyllä 1986 tulin valituksi Järvenpään lukion oppilaskunnan puheenjohtajaksi. Otin tehtävän vastaan reippaana ja vastuullisena, kuten tapanani jo tuolloin oli. Hommaan kuului kerran kuussa pidettävät palaverit luokkien puheenjohtajien kanssa. Niissä toistui usein samat teemat: ruokailuun mennessä oli liikaa jonoa, pihalla oli liian vähän aitoja nojailua varten ja muuta arkista. Kokouksista välitettiin pöytäkirjat rehtorille. Toiveenamme oli, että epäkohtia korjattaisiin ja puutteisiin tulisi parannuksia. Niitä ei kuitenkaan juuri näkynyt.

Kun seuraavan lukuvuoden alussa valmistelimme oppilaskunnan syyskokousta, saimme muutaman luokkakaverin kanssa idean julkilausuman valmistelemisesta kokoukselle. Näitä edellisenä lukuvuonna toistuneita toiveita kirjattiin, osin kieli poskessa, yhden A4-kalvon mittaiseksi tekstiksi. Julkilausuma heijastettiin juhlasalissa pidetyn kokouksen seinälle ja se hyväksyttiin yksimielisesti. Toimitimme manifestimme paitsi rehtorille myös paikallislehdille. Tuusulanjärven viikkouutiset julkaisi tekstin sellaisenaan ja Keski-uusimaa teki asiasta pienen jutun. Ei mennyt aikaakaan, kun ruokailuja porrastettiin viiden minuutin välein. Saattoipa joku muukin toiveemme toteutua.

Marko valmistui Järvenpään lukiosta ylioppilaaksi keväällä 1988. Sittemmin hän on harjoittanut maailmanparantamista mm. Tampereen yliopistolla, ulkoasiainministeriössä, neljän hengen kotitaloudessa ja lukuisissa kansalaisjärjestöissä.

HELINÄ PERTTU

Atson oppilaasta kollegaksi!

Apua, siitä on todellakin jo ikuisuus kun kävin lukiota! Muistot ovat jo muuttuneet kultareunaiseksi ja nostalgian sävyttämiksi. Atso Taipale oli rehtorini ja myös psykologian opettajani. Muistan hänen olleen rauhallinen, huumorintajuinen ja pidetty opettajana. Ulkonäöltäänkin Atso on pysynyt ihan samanlaisena.

Koulua käytiin ahtaissa tiloissa yhdessä yläkoulun kanssa. Tietokoneet saapuivat juuri kouluihin ja atk-tunneilla en ymmärtänyt yhtään mitään dos-maailmasta. Oppilaskuntaan kuuluin, mutta se keskittyi siihen aikaan lähinnä välipalacioskin pyörittämiseen. Ylioppilashattu merkitsi minulle paljon ja todistuksen saaminen Atsolta Järvenpää-talossa 31.5. 89 oli mieleenpainuva hetki. Valistin lukiolaiskuvaani yhden hauskan muiston jaettavaksi. Silloin pieni joukko abeja sai ATSO-patsaat karonkassa eri kriteereillä. Itse sain kunniaakaan "Vuoden snobi-Atson"

Itselleni oli myös hauska elämys, se kun heti kirjoitusten jälkeen aloin tehdä opettajansijaisuuksia vanhassa koulussani ja pääsin näin tirkistelemään opettajanhuoneen menoa.

Atson kanssa yhteydet ovat jatkuneet aktiivisena kouluajankin jälkeen. Opiskelin vuosina 03-04 Atson johdolla yliopistossa koulun johtamista ja hallintoa hakien näin pätevöitymisen rehtoriksi. Johdin muutaman vuoden sivistyslautakuntaa ja näin olinkin yllättäen Atson pomo. Seuraavaksi huomasimme olevamme kollegoita kun palasin Järvenpäähän työskentelemään Kartanon koulun rehtorina. Näitä ilmiötä olemme hymyissä suin ihmetelleet yhdessä.

Olen aina arvostanut Atson selkeää tapaa toimia ja jatkuvaa aktiivisuutta oman työn kehittämiseen. Olen saanut paljon ajattelemisen aihetta häneltä omaan rehtori-identiteettiini ja kannustavasta mentoroinnista on ollut minulle paljon iloa työvuosien varrella.

Kiittäen ja mukavia eläkepäiviä toivotellen!

MIKKO VILJANEN

Järvenpään lukio oli juuri hetki ennen opiskelujeni alkamista siirtynyt uuteen rakennukseen. Kaikki oli uutta ja opiskeluilmapiiri oli avoin ja kannustava. Kolme vuotta koulussa vierähti yllättävän nopeasti ja antoi paljon, jota voi muistella näin jälkepäin lämmöllä.

Atso toimi rehtorina koko lukioaikani ja poikkeuksetta jaksoi aina auttaa ja olla tukemassa meidän opiskelijoiden asioissa niin oppilaskunnassa kuin henkilökohtaisissa tehtävissä. Nyt jo yliopistomaailmaan siirtyneenä voin todeta, ettei kovin moni ole pystynyt saavuttamaan edes puolia siitä, mitä Atso antoi meille lukion aikana. Henkilönä Atso oli aina huumorintajuinen ja suhtautui asioihin vakavasti, mutta silti poikkeuksellisen rennolla tavalla. Opiskelijalähtöinen suhtautuminen päivän polttaviin kysymyksiin jaksoi aina yllättää ja kiitoksia siitä ei voi ikinä antaa tarpeeksi.

Valmistumisen jälkeen vuosi vierähti merivoimissa ja reserviin kotiutumisen jälkeen olen opiskellut konetekniikka nyt reilut puolitoista vuotta Teknillisessä korkeakoulussa Otaniemessä. Lukio antoi hyvät lähtötiedot jatkoa varten ja en ole kertaakaan katunut sitä, että lähdin Järvenpään lukioon peruskoulun jälkeen. Suurkiitokset sinulle Atso!

Nykyisin opiskelua TKK:lla (Aalto-yliopisto)

ANNA-MARIA WILSKMAN

Opiskelin Järvenpään lukiossa 2007 – 2010. Rehellisesti voin sanoa että pidän lukioaikaani tähänastisen elämäni parhaana ajanjaksona. Päällimmäisenä mieleen lukiosta tulevat tutor-toiminta, vanhojen tanssit, penkkarit, Rooma-kurssi, uudet ystävät ja kokemukset sekä vapaus. Juuri vapautta ja vastuuta omasta opiskelusta motivoivat ainakin minua opiskelemaan, ja vastuunkantaminen opiskelusta valmensi minua myös muihin tehtäviin. Tällä hetkellä olen töissä Syvärannan Lottamuseossa oppaana. Haen myös yliopistoihin sekä Suomeen että ulkomaille. Tarkoituksessani on erikoistua historiaan sekä latinaan. Uskon pärjääväni tässä tavoitteessa, onhan minulla Järvenpään lukion valmennus takanani.

Muistan rehtori Atso Taipaleen huolehtivana ja vastuuntuntoisena koulun johtajana, jossa on myös aimo ripaus hyvän tekijää. Jokelan ja Kauhajoen koulusurmiin suhtauduttiin vakavasti ja myös Järvenpään lukion opiskelijoille järjestettiin tukitoimintaa. Kun opiskelijoiden joukossa liikkui huhuja oman koulumme uhkailusta, muistan kuinka rehtori piti rauhoittavan puheen. Opiskelijoiden hyvinvoinnista huolehdittiin myös muuten. Rehtorin kyky ottaa vastuuta tuli myös ilmi varsin hankalassa tilanteessa. Viittaan tässä nyt tuhkapilveen joka pakotti Rooma-kurssilaiset jäämään Roomaan. Kun huomasimme, etteivät lennot lähde moneen viikkoon, rehtori sopi yhdessä vanhempien kanssa bussimatkan järjestämisestä Roomasta Järvenpäähän. Rehtori myös osoitti lähimmäisenrakkautta buukkaamalla bussin täyteen muita Roomaan jääneitä suomalaisia, joka myös helpotti meidän maksutaakkaamme, mutta toisaalta tiivistä bussin tunnelmaa. Kolmipäiväisen matkan antia olivat Keski-Euroopan maisemat, kulttuurit sekä elämäkokemus.

” Hyvälle pomolle leppoisia eläkevuosia toivottaen historian ja yhteiskuntaopin opettajat Sami, Suvi, Timo ja Tommi. Jatka edelleen liikkumista hyvässä seurassa”

MARKUS AARTO, ylioppilas 1995

Omat ensimmäiset muistoni rehtori Atso Taipaleesta ajoittuvat vuodelle 1988, jolloin aloin pelaamaan koripalloa vastaperustetun Järvenpään koripalloseuran minipojissa. Samassa joukkueessa pelasi ikätoverini Jussi Taipale ja Atso itse toimi joukkueen valmentajana muistaakseni kaksi ensimmäistä kautta. Vaikka eri tavoin pelaajana ja erotuomarina olin lajin parissa 15-vuotta, muistan nuo vuodet kuitenkin lajista kenties parhaimpina.

Yksikeskeinentekijänäihin myönteisiin muistikuvini oli Atso Taipaleen tapavalmentaa joukkuetta. Harjoitukset olivat mielekkäitä ja jokaisella harjoitteella oli oma selvä tarkoituksensa. Pyrittiin kehittämään joukkueen peliä ja yksilökohtaisia taitoja systemaattisesti ja tarpeettomasti juoksuttamatta. Verrattuna monien myöhempien valmentajien juoksuttamisiin tämä, myöhemmällä iällä pedagogiseksi ymmärtämäni, lähestymistapa tuntui varsin mielekkäältä.

Kun olen kauempaa seurannut Järvenpään lukion myöhempiä kehitysvaiheita, on helppo havaita, että Järvenpään lukiota on kehitetty samanlaisella toimintamallilla. On edetty systemaattisesti pienin ja tarkoituksenmukaisin askelin ja rakennettu vahva perusta sille, että nykyinen moderneissa puitteissa toimiva suurlukio voi aidosti toimia laadukkaasti. Kiirehtimällä ja henkilöstöä sekä oppilaita juoksuttamalla ei missään tapauksessa ole ollut mahdollista päästä samaan lopputulokseen.

Toinen keskeinen koripallomuisto liittyy siihen, että Atso Taipale antoi tilaa kaikille pelaajille ja kohteli heitä hyvin inhimillisesti. Kilpailuhenkeä toki oli, mutta siitä huolimatta jokainen – myös kaltaiseni heikkolahjainen pelaaja – sai pelata ja aidosti osallistua joukkueen toimintaan. Kaikkiin suhtauduttiin lahjakkuudesta riippumatta samalla tavalla, kun myöhemmin usein kävi niin, että lahjakkaat saivat pelata ja lahjattomat kuluttaa vaihtopenkkiä. Nykyisellä koulutuksella ja elämäkokemuksella olen havainnut, että tämänkaltaisen aito osallistaminen on motivaation säilymisen ja tulosten parantumisen kannalta ensiarvoisen tärkeää.

Kun edellä todettua peluuttamisfilosofiaa peilaa vuosiin 1992-1995 Järvenpään lukiossa on helppo havaita, että sama osallistaminen ja mahdollisuuksien antaminen oli ominaista myös rehtori Atso Taipaleelle. Jokaiseen oppilaaseen suhtauduttiin yksilöllisesti ja myönteisesti. Samalla annettiin oppilaille tilaa esittää omia mielipiteitään, jotka myös usein otettiin varteen päätöksiä tehtäessä. Tasapuolisten mahdollisuuksien antaminen ja vaikutusmahdollisuuksien olemassaolo kiistatta lisäsivät oppilaiden omaa motivaatiota koulunkäyntiä kohtaan.

Kolmas selkeä muistikuvani, jolla on pohjansa jo koripallovuosissa on se, että Atso Taipale oli luontainen auktoriteetti, jonka ei koskaan tarvinnut korostaa omaa itseään. Muistan, että kuri harjoituksissa säilyi aina ilman, että valmentajan olisi koskaan tarvinnut korottaa ääntään tai muulla tavoin osoittaa olevansa se, joka asioista määrää. Se aito rauhallisuus, joka Atso Taipaleen persoonaan liittyi toimi luontaisella tavalla rasavillien pikkupoikien rauhoittajana. Muistan, että ainoastaan kerran (Keravalla) olen nähnyt Atson lämmenneen noina vuosina eräälle kotiinpäin vetäneelle erotuomarille.

Kuva luontaisesta auktoriteetista vain vahvistui lukiovuosina. Muistan hyvin, että ei rehtori tuolloinkaan huutanut, melskannut tai jaellut rangaistuksia. Kuri säilyi ilman ja pääosin riitti, että rehtori ilmaisi käsityksensä jostakin toimintatavasta tai ongelmasta. Usein sitäkään ei tarvittu. Atso Taipaleen auktoriteetti ulottui ainakin oppilaan näkökulmasta myös opettajiin. Olin jo tuolloin havaitsevinani, että myös iältään vanhemmat opettajapersoonat kunnioittivat nuorempaa – tosin tuolloin jo toistakymmentä vuotta virassaan ollutta – rehtoria. Hely ja Väinö Leinonen, Aulis Kurkinen, Eero Paappa, Arne Graeffe, Jouko Niemelä, Tapio Suomela, Mary Erikson, Raili Heinonen ja luokanvalvojani Soili Turpeinen, muutamia mieleeni jääneitä mainitakseni, tuntuivat kaikki kunnioittavan rehtorin persoona, millä varmasti oli suuri merkitys koko lukion sisäisen harmonian kannalta.

Nykyisestä asuinpaikastani johtuen en ole vuosiin voinut seurata Järvenpään lukion kehittymistä kuin internetin ja kuulopuheiden välityksellä. Näiden pohjalta olen kuitenkin varma, että Järvenpään lukio, sellaisena kuin se nyt on, ei olisi olemassa ilman Atso Taipaleen persoona. Siksi moninaisen elämäntyön Atso on tehnyt lukion kehittämisessä. Omasta ja perheeni puolesta haluan toivottaa Atso Taipaleelle antoisia eläkevuosia.

Kirjoitin ylioppilaaksi vuonna 1995

Valmistumisen jälkeen menin armeijaan Helsingin ilmatorjuntarykmenttiin ja sen jälkeen opiskelemaan Rovaniemelle vuonna 1997.

Nykyisen olen Lapin yliopiston hallinto- ja lakiasiaintojohtaja

Minulla on kaksi lasta Walteri (2007) ja Martta (2010)

Veljeni Tuomas ja sisareni Marianne ovat molemmat käyneet Järvenpään lukion

TUOMAS AARTO, ylioppilas 1992

Minun aikanani Järvenpään lukio sijaitsi vielä kirkon ja yleisurheilukentän välissä nyt jo puretun Invan uimahallin vieressä. Lukio oli päällisin puolin tuttu, sillä olin aiemmin käynyt samassa rakennuksessa sijainnutta Keskustan yläastetta. Lisäksi äitini Seija Aarto työskenteli jo tuolloin Järvenpään lukiossa, joten tunsin osan henkilökuntaakin. Tähän joukkoon kuului mm. Atso Taipale, joka oli tuttu myös koripalloympyröistä aina siitä lähtien, kun aiempi seurani Järvenpään korikotkat muuttui Järvenpään koripalloseuraksi. Koripallon puitteissa olen tutustunut myös Atson vaimoon Liisaan ja poikiin Jussiin sekä Mikkoon, josta tuli myös opiskelukaverini myöhemmin yliopistossa.

Lukiolaisena sain tutustua rehtori Atso Taipaleeseen, joka johti yhtä Suomen suurimmista lukioista ja joka määrätietoisesti kehitti oppimisympäristöä kohti sitä modernia lukiota, joka kotikaupungissamme tänä päivänä on. Vaikka minun aikanani lukio olikin vielä ”luokallinen”, sisälsi opiskelu jo tuolloin runsaasti valinnaisuuksia ja mahdollisuuksia itsensä kehittämiseen. Myöhemmin Atson aikana toteutettu ”luokattomuus” puolestaan oli omiaan valmentamaan opiskelijoita itsenäisyyteen ja vastuun kantamiseen, mikä taas oli ja on ehdoton edellytys myöhemmissä opinnoissa onnistumiseen.

Järvenpään lukio antoi siis hyvät eväät elämään. Siellä oli myös hyvä yhteishenki ja ”filis”, joka näkyi rakentavana yhteistoimintana opettajien ja oppilaiden välillä, korkeana motivaationa sekä hyvinä oppimistuloksina. Tämän kaiken rakentamisessa Atso Taipaleella oli keskeinen rooli.

Myös johtajana Atso oli moderni jo minun aikanani. Hän toimi enimmäkseen ”koutsii”-tyyppisesti henkilökuntaa ja oppilaita kannustaen ja ohjaten eikä tukeutunut muodolliseen rehtorin virka-asemaan. Toki hän osasi olla myös jämäkkä tarvittaessa. Haastaviakin tilanteita näet oli riittämiin. Esimerkkinä voidaan mainita mm. pommiuhka, joka sattui kesken ylioppilaskirjoitustemme vuonna 1992. Silloin meidät kokelaat siirrettiin kesken reaalikoetta ulos hiekkakentälle odottamaan, että poliisi sai todettua uhan aiheettomaksi.

Atso oli myös oikeudenmukainen rehtori. Eräissä opettajien ja oppilaiden välisissä ristiriitatilanteissa muistan hänen selvittäneen asiat niin taitavan objektiivisesti, että me kaikki osalliset koimme todellakin saaneemme ”oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin”. Nämä toimintatavat olivat omiaan lisäämään Atson arvostusta ja voimistamaan tunnetta siitä, että hän todellakin oli meidän kaikkien rehtori.

Toiminnallaan Atso Taipale siis saavutti lukiolaisten vankkumattoman luottamuksen ja arvostuksen. Nämä kaikki yksityiskohdat ovat johtaneet siihen, että hänet muistetaan yhä hyvin kaikkien vanhojen lukiolaisten keskuudessa. Tämä lienee paras tunnustus siitä työstä, minkä Atso on Järvenpään lukion pitkäaikaisena rehtorina järvenpääläisten nuorten hyväksi tehnyt.

Järvenpään lukion entisenä oppilaana haluan kiittää Atso Taipaleta menneistä vuosista. Lisäksi haluan omasta puolestani toivottaa hänelle antoisia eläkepäiviä uusien haasteiden parissa.

Kirjoitin ylioppilaaksi vuonna 1992

Ylioppilaskirjoitusten jälkeen suoritin varusmiespalveluksen Savon Prikaatissa ja sitten lähdin opiskelemaan Lapin yliopiston oikeustieteiden tiedekuntaan.

Nykyisin työskentelen Empower-konsernin hallintojohtajana.

Minulla on kolme lasta: Lotta (2000), Johannes (2003) ja Elias (2007)

Myös vaimoni Johanna sekä veljeni Markus ja sisareni Marianne ovat kaikki käyneet Järvenpään lukion

VILLE LEPPÄNIEMI, Abi-96, naimisissa, 2- ja 4-vuotiaiden poikien isä.

Atsolla ja minulla on pitkä yhteinen "ura", jos niin voidaan sanoa. Ensimmäinen muistikuva Atsosta minulla on jo 80-luvun puolivälistä, jolloin pelasin aktiivisesti koripalloa Järvenpään Korikotkissa ja Atso oli mukana seuran toiminnassa.

Syksyllä 1993 Atsosta tuli ensimmäisen kerran rehtorini, kun aloitin opiskelun Järvenpään lukiossa, G-luokalla muistaakseni. Olimme viimeisiä luokallisia lukiolaisia ja ryhmähenki oli korkealla. Silloin oppitunnit olivat vain 45 minuutin mittaisia ja välituntien aikana piti vaeltaa Yhteiskoulun ja Keskuskoulun väliä. Käytävillä oli aina ruuhkaista ja lämpiminä päivinä joku saattoi pyörtyä oppitunnilla.

Rehtorin puhutteluun en joutunut kertaakaan, joten juhlapuheet olivat tavallisin kontakti rehtoriin. Yksi muisto kuitenkin löytyy historian tunnilta, jonka Atso piti. Hän kysyi minulta: "Kuinka historiaa voidaan väärentää?" Vastasin siihen: "Esimerkiksi valokuvia muokkaamalla." Vasta HYVIN pitkän pohdinnan jälkeen Atso totesi, että myös valokuvia voidaan väärentää ja pääsin pälkähästä. Mitähän mieltä Atso on asiasta nykyään?

Kirjoitin vuonna 1996 ja abi-verkkarien selässä luki "Mentally unstable person". Lukion ja armeijan jälkeen pääsin Helsingin yliopistoon opiskelemaan hydrobiologiaa. Vuonna 2001 Atso julisti ylioppilaaksi myös siskoni Jennin.

Atsosta tuli uudestaan rehtorini vuonna 2006, kun hän otti minut töihin biologian ja maantiedon opettajaksi. Opettajan näkökulmasta Atso on ollut mukava esimies. Hän on ollut helposti tavoitettavissa ja mielenkiintoisia työtehtäviä on riittänyt.

Vauhdikkaita eläkepäiviä toivottavat vuoden 1996 abit!

MARKKU HUTTUNEN

Minun vuosikerrallani oli kunnia olla ensimmäinen Atson aikana lakkinsa saanut. Itse asiassa en nyt muista olinko juurikaan Atson kanssa tekemisissä ennen kuin hän minulle ojensi lakin toukokuussa 1981. Hän ei ollut opettajanani ja taisi itsekin vielä ensimmäisenä rehtorivuonnaan pitää matalaa profiilia. Lakkiaistilaisuus muuten taidettiin pitää lukion naapurissa Keskuskoululla. Syytä siihen en kyllä muista.

Lukioaikaisista opettajistani tulee mieleen mm. Arne Graeffe, Leila Fabritius, Leinosen pariskunta Hely ja Väinö, Rauha-Maria Mertjärvi, Mary Eriksson ja Matti Kokkonen. Jostain syystä ruotsin ja saksan kielten opettajista saan mieleen vain heidän lempinimensä, Lissu ja Ripa. Vai tuleekohan tässä muisteltua jo yläasteellakin olleita opettajia? Niin, keskikoulu tosiaan muuttui yläasteeksi joskus 1970-luvun puolivälin jälkeen, mutta enpä nyt osaa sanoa muuttuiko siinä konkreettisesti mikään muu kuin opinahjon nimi.

Lukion aikana oma opiskeluintoni oli hyvin vaihtelevaa. Muistan jossain vaiheessa, ehkäpä toisella luokalla, jopa miettineeni lukio-opiskelun lopettamista kokonaan, sillä niin puurtamiselta se siinä vaiheessa tuntui. Onneksi motivaatio opiskelemiseen löytyi jostain uudestaan ja viimeisenä vuonna sain parannettua tahtia. Talvella 1981 taisimme kaverini kanssa kuitenkin keskittyä enemmän kortin pelaamiseen kuin kirjojen pönttämiseen. Joka tapauksessa lakkiaisissa minulle jopa annettiin stipendi (50 markkaa!) tulosten mukavasta parantamisesta. Liekö Atson läsnäololla sittenkin ollut piilevä vaikutus asiaan? Pohjatasolta toki olikin pienellä ponnistuksella hyvä parantaa. Lukion jälkeen kävin armeijan ja aloitin atk-alan opiskelut Atk-Instituutissa tammikuussa 1983. En osaa sanoa mikä minut sille alalle vei. Siinä taisi vielä siihen aikaan olla jotakin "hienoa" ja siitä puhuttiin tulevaisuuden alana. Sillä tiellä edelleen olen, vaikka totuus alan "glamourista" on jo aikaa sitten selvinnyt.

Muutaman Helsingissä asutun vuoden jälkeen Järvenpää veti taas puoleensa. Niinpä mahdollistui se hauska seikka, että kaikki kolme tytärtäni ovat käyneet täällä samoja kouluja kuin minäkin eli ensin Anttilan koulua ja myöhemmin Järvenpään lukiota. Esikoinen Sonja on vuoden 2009 ylioppilas. Tytöistä keskimmäinen, Elina, saa valkolakin tänä keväänä ja kuopus Julia kirjoittaa ylioppilaaksi vuonna 2012. Tyttäreni välityksellä olen saanut huomata, että Atson vaikutus Järvenpään lukiolaisten jokapäiväiseen opiskeluelämään on ollut paljon merkittävämpi kuin mitä se oli kolmekymmentä vuotta sitten. En tiedä onko se nykyään yleinen suuntaus suomalaisissa lukioissa, mutta olen aistinnut tyttäreni puheista, että ainakaan Atso ei vietä työpäiviään missään norsunluutornissa, vaan on "one of the guys".

Järvenpään Yhteiskoulun ja Lukion Seniorit r.y kiittää rehtori Atso Taipaleita pitkästä työurasta Järvenpään lukion hyväksi.

Samalla yhdistys toivottaa Atsolle mitä parhaimpia eläkevuosia ja terveyttä uuteen elämän vaiheeseen.

Tervetuloa senioritapahtumiin jatkossakin lukion tiloihin!

“Meidän opetusoppimme päämääränä on oleva: etsiä ja keksiä sellainen menettelytapa, että opettajan työ supistuisi vähempään; mutta oppilas kuitenkin oppisi enemmän; että koulusta häviäisi vähemmäksi meluava touhu, kyllästys ja turha työ mutta, että se sensijaan tarjoaisi suurempaa levollisuutta, työniloa ja perusteellista edistystä.”

Comenius (1592-1670)

Näiden Comeniuksen sanojen myötä, joita toteutit työssäsi, haluamme me amiksen loikkarit kiittää hyvästä yhteistyöstä ja toivottaa sinulle Atso mukavia ja rentouttavia hetkiä.

Päivi ja Lea

Atso ASLAKkina

Koottuja Aslakien muisteloja vuosien takaiselta ASLAK-kuntokuurilta. Mikä ihmeen ASLAK? ASLAK on KELAn rekisteröimä nimike Ammatillisesti syvennetylle lääketieteelliselle kuntoutukselle.

On sanottu, että aslak-kuntoutuksista ei ole hyötyä, koska ne eivät tuottaneet pysyviä tuloksia. Järvenpään lukion ja ammattiopiston yhteinen 10 hengen porukalla on aivan toisenlainen käsitys. Saimme kokea käytännössä kuinka Ikaalisten kylpylän kuntokeskuksen mainoslauseen: ” Täällä tehdään uusia ihmisiä.”

Kuntoutusta valmisteltiin etukäteen huolella ja infotilaisuudessa useasti varoiteltiin:

”... älkäähän pojat sitten juoko v.. naa ja siellä pitää käyttäytyä kunnolla tai muuten joudutte palaamaan kotiin omalla kustannuksella kesken ohjelman.”

Tuli opittua muun muassa aamu-, keppi- ja joogajumppa, venyttely, sauvakävelyn salat sekä terveellinen ruokavalio.

”Kanootin kapean vesille työnsin, seurasin majavaa vaeltavaa... ” tuli Ikaalisten joki tutuksi veden pinnan tasolta ja kanootilla pääsi kätevästi vapaa-ajalla järven yli tutustumaan paikallisiin nähtävyyksiin ja palveluihin.

Eräänä päivänä me mentiin koko Aslak-porukalla kanoottiretkelle Ikaalisten Vääräkoskelle. Ilma oli ihanan kuulas ja viileä. Lämmittävää Lassen kaakaota tarjottiin kanootista toiseen - yli oppilaitosrajojen. Välillä pidettiin oikein ”tankkaustaukoja”, jottei vaan kukaan halukas jäänyt kylmäksi.

Sitten tuli se kauan odotettu ”kuohuva koski” ja Päivi-opo syöksyi kanootillaan kivikkoon - ”periksi ei anneta” - tyylillä. Ja HUPS - siellä sitä opoi olikin repsikkansa kanssa huppeluksissa kanootin pohja kohti taivasta ja jalat tukevasti syvässä kosken pohjassa. Läpimärkinä ja häpeissään takaisin kanottiin kivuttiin.

Pasi oli herrasmies ja antoi kuivat varavaattensa Päiville ja näin matka jatkui! Tätä voi jo kutsua todelliseksi AMMATTILUKIO-yhteistöksi. Eikö vain!?

”Moniotteluun” kuuluivat myös säännölliset iltapäivän pyöräretket Ikaalisten keskustaan jossa tutustuimme keskuksen palveluihin. Illalla suoritettiin pakolliset pohkeiden venytykset ravintolan baaritiskiä nojaten.

Koettiin marraskuun 2001 Janina-myrsky, silloin jäi Beaujolais nouveau illallispöytään, kun sähkötkatkesivat koko laitoksesta. Henkilökunta ilmoitti, että jollei sähköä saada puolen tunnin sisällä ravintola tyhjennetään. Onneksemme paikallinen verkkoyhtiö hoiti tehtävänsä ja ilta saattoi jatkua.

Tutustuimme myös mielenkiintoisiin ihmisiin. Mieleen painuvin henkilö lienee Pasiin huonekaveri raumalainen paperimies, hänkin omassa aslakissaan. Hän tarkkaili ryhmäämme ja rohkeni kysymään: ”Guga hää on duo deidän gans oleva munkin nägöinen vagava mies? Onk hää tullu teit boigii valvoon?” Raumalaisen diagnoosi ei taitanut aivan osua kohdalleen. Seuraavana päivänä raumalainen tuli jutustelemaan kanssamme uima-altaan reunalle:” Nägittögö saunan besuhuonees tyybi jolla oli uimahousut jalas? Mää gattosin et se oli humalas, mut ei se sitteggään ollut humalas. Mää gattosin, että se on ...

Näille lotkautuksille olemme nauraneet yhdessä vedet silmissä monesti vielä vuosien jälkeen.

Tälle porukalle Aslak oli täsmäkoulutusta joka tarttui jokapäiväiseen toimintaan ja soveltaminen jatkuu edelleen Newtonin 1.lain eli jatkavuuden lain mukaisesti: ”Jos joku kolahtaa kunnolla, sen aiheuttamaa innostusta ei voi mikään pysäyttää vaan innostus jatkuu muiden epäilyistä huolimatta.” Uskomme, että Atson tapauksessa laki pätee vielä eläkkeelle siirtymisen jälkeenkin.

Aslakin porukka

(2 Päiviä, Pasi, Jukka, Pirjo,
Lasse, Jouni, Kaija ja Riikka)

